

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Bobr Castor o.s.**, se sídlem Karolíny Světlé 1509, 347 01 Tachov, IČ 27058077, zastoupeného *Mgr. Robertem Kaše, advokátem se sídlem Pražská 43, 301 50 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, *za účasti osoby zúčastněné na řízení: město Tachov*, se sídlem Rokycanova 1, 347 01 Tachov, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 26.1.2010 č.j. ŽP/13526/09,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni osobně dne 6.4.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 26.1.2010 č.j. ŽP/13526/09 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odbor životního prostředí (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 23.10.2009 č.j. 2371/2009-OŽP-2 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo dnem 21.10.2009 od 16.00 hod. zrušeno pozastavení rušivé činnosti uplatněné strážcem přírody.

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Ochrana přírody a krajiny byla upravena zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobce konstatoval, že mu jako občanskému sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, svědčilo v souladu s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny postavení účastníka správního řízení podle § 83 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce tvrdil, že ve správním řízení nemohl řádně uplatnit svá práva.

V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal, že žalovaný nesprávně právně posoudil odvolací bod, jímž se žalobce domáhal, aby odvolací správní orgán zrušil odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí, když setrval na ničím nepodloženém ani řádně neodůvodněném názoru prvoinstančního správního orgánu o tom, že strážce přírody ani žalobce není účastníkem řízení.

Žalobce připomněl, že dne 31.7.2008 doručil orgánu ochrany přírody „generální“ žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, v níž žádal, aby byl informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tuto žádost v souladu se zákonem prolongoval podáním ze dne 11.8.2009 u téhož orgánu ochrany přírody. Z uvedeného je dle žalobce patrné, že „generální“ žádost byla v době vydání napadeného rozhodnutí platná. Žalobce konstatoval, že orgán ochrany přírody s ním při příležitosti obdobných zahajovaných řízeních, při nichž mohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, jako s účastníkem těchto řízení jednal.

Žalobce uvedl, že v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že byl v řízení podle § 83 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jako účastník řízení opomenut, a proto se řízení ve věcech ochrany přírody nemohl zúčastnit. Žalovaný však v napadaném rozhodnutí naopak uvedl, že prvoinstanční správní orgán o svém opatření ze dne 19.10.2009 vyrozuměl jemu známé účastníky řízení, kterými podle odvolacího správního orgánu měli být město Tachov, MPA stavební spol. s r.o. a žalobce. Právě uvedené tvrzení odvolacího orgánu však nemá oporu ve správním spisu, neboť žalobce nebyl prvoinstančním správním orgánem do okruhu účastníků předmětného řízení vůbec zahrnut, v rozdělovníku prvoinstančního rozhodnutí žalobce nebyl jako účastník řízení uveden.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při rozhodování o opatření strážce přírody dle § 81 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny je účastníkem ten subjekt, proti kterému je opatření uplatňováno. Dále uvedl, že vedlejším účastníkem je rovněž investor stavby. Žalobce již v tomto výčtu účastníků řízení uveden není. Odvolací správní orgán, podle přesvědčení žalobce, nadřadil zájem investora, u něhož uvedl, že by mu v důsledku opatření strážce ochrany přírody mohla hrozit vážná majetková újma (investiční záměr byl

vázán na dotační prostředky), nad veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny vyplývající z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy nad kontrolu veřejnosti v rámci účasti občanů při ochraně přírody a krajiny.

Naproti tomu § 83 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ukládá orgánu ochrany přírody přizvat k ústnímu jednání všechny jemu známé účastníky řízení. Žalobce nepochyboval o tom, že prvoinstančnímu správnímu orgánu byla známa skutečnost, že žalobcova „generální“ žádost byla v okamžiku zahájení řízení ve věcech ochrany přírody podle § 83 zákona o ochraně přírody a krajiny platná. Vzhledem ke vztahu pracovníků prvoinstančního správního orgánu k investorovi akce a vzhledem k vázanosti investičního záměru na dotačních prostředcích tak prvoinstanční správní orgán jednoznačně zvýhodnil zájmy investora nad veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny vykonávané prostřednictvím žalobce. Žalobce připomněl, že o postavení občanských sdružení ve správních řízeních, při nichž by mohlo dojít k ohrožení zájmů na ochraně přírody a krajiny, existuje rozsáhlá ustálená judikatura příslušných soudů, a považoval proto za nadbytečné se na některý z rozsudků např. Nejvyššího správního soudu v tomto smyslu odkazovat.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v rámci odvolacího řízení z úřední povinnosti zkoumal, zda nejsou u napadeného rozhodnutí dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Předpoklady pro využití některého mimořádného opravného prostředku neshledal. Žalobce vyslovil podivení nad tím, proč se odvolací správní orgán zabýval podmínkami pro přezkoumání řádně a včas napadeného prvoinstančního rozhodnutí v režimu mimořádných opravných prostředků, když v odvolacím řízení řešil věc v mezích opravného prostředku řádného. S odkazem na zásadu legality správního řízení, uvedenou v § 2 odst. 1 správního řádu, žalobce dovozoval, že žalovaný, vzhledem k uvedenému, nedokázal uvedené zásadě dostát.

Podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých osob anebo v rozporu se zákonem chráněnými zájmy. Jeho výkon nesmí překračovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Žalobce se v uvedeném smyslu obával, že v posuzovaném případě došlo k nepřipustné ingerenci samosprávy do výkonu přenesené působnosti, resp., že orgán státní správy při svém rozhodování zvýhodnil požadavek obce, jako právnické osoby, na odstranění nepohodlných dřevin oproti zájmu na ochraně životního prostředí.

Žalobce tím zároveň prokazoval porušení svých práv v materiálním smyslu, neboť jako občanské sdružení zřízené k ochraně přírody, krajiny a životního prostředí, měl být účastníkem správního řízení, z čehož vyplývá jeho žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s. Žalobce byl postupem správních orgánů zkrácen na právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Podle žalobcova názoru musel v předmětném správním řízení a za daných podmínek převýšit nad zájem investora, byť při čerpání dotačních prostředků, veřejný zájem na ochraně životního prostředí, resp. přírody a krajiny.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 7.7.2010, v němž argumentačně vyšel ze závěrů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V **replce**

datované dne 9.8.2010 žalobce setrval na stanoviscích uvedených v žalobě a navrhoval, aby rozhodnutí zdejšího soudu o žalobě proti rozhodnutí o povolení kácení dřevin (vedeno zde pod sp. zn. 30A 17/2010) předcházelo rozhodnutí o žalobě proti napadenému rozhodnutí z důvodu vzájemné skutkové souvislosti obou uvedených řízení.

Ze **správního spisu** se k věci podávají následující skutečnosti. Ing. J. F., jakožto strážce přírody, dne 19.10.2009 (opětovně) pozastavil ve smyslu § 81 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny činnost společnosti MPA stavební spol. s r.o. Činnost spočívající v zavážení nivy stavebním materiálem a kácení dřevin v nivě na pozemcích p.č. 3371 a 3354/1 v k.ú. Tachov byla strážcem přírody označena jako rušivá. O tomto kroku strážce přírody vyrozuměl prvoinstanční správní orgán, a to podáním ze dne 19.10.2009 téhož dne doručeným do podatelny Městského úřadu Tachov a zaevidovaným pod ev.č. 61853/09.

Dne 23.10.2009 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, jímž prvoinstanční správní orgán dnem 21.10.2009 od 16 hodin zrušil pozastavení rušivé činnosti uplatněné strážcem přírody dne 19.10.2009 vůči MPA stavební spol. s r.o. ve vztahu k činnosti vykonávané na pozemcích p.č. 3371 a 3354/1 v k.ú. Tachov. Prvoinstanční rozhodnutí označovalo jako účastníky řízení město Tachov a MPA stavební spol. s r.o. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vyhlášeno ústně dne 21.10.2009 v 16 hodin na místě za přítomnosti obou účastníků řízení.

V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční správní orgán konstatoval, že toto rozhodnutí je již druhým rozhodnutím v téže věci. Strážce přírody (prvoinstanční správní orgán používá zkratku „SP“) první pozastavení rušivé činnosti údajně vyhlásil dne 15.9.2009 (správné datum mělo být dle rozhodovacího správního orgánu zřejmě 15.10.2009), avšak toto opatření neoznámil příslušnému orgánu ochrany přírody a krajiny (dále též jen „POOPK“). Prvoinstanční správní orgán dále uvedl, že strážce přírody „(...) Uvedl také ve svém aktu vůči dodavateli stavby f. MPA stavební spol. s r.o. nesprávný § 66. Toto oznámení o pozastavení rušivé činnosti předal POOPK až investor stavby, a to dne 16.10.2009. POOPK zjistil, že dne 16.10.2009 se již nejedná o rušivou činnost (odůvodnění - viz první rozhodnutí), a proto rozhodl týž den o zrušení aktu SP - pozastavení rušivé činnosti.

Dne 19.10.2009 SP pan ing. J. F. opětovně pozastavil činnost zmíněného dodavatele stavby, kterou opět označil jako rušivou činnost. V té době bylo SP již známo, že tato činnost je řádně povolena a je vykonatelná, nejedná se tedy o rušivou činnost. SP zde přestoupil vědomě svoji pravomoc a v důsledku jeho konání opět hrozila majetková škoda značného rozsahu, proto se kompetentní zástupce OZP - úředně pověřená osoba dostavil na místo a vydal v rámci řízení na místě opět rozhodnutí, ve kterém zrušil opakovaný akt SP - pozastavení rušivé činnosti - a to ze shora uvedených důvodů. Proto byl také v rámci řízení na místě odebrán odkladný účinek.

SP také namítá, že žádné z vydaných rozhodnutí nepovoluje zásah do VKP údolní nivy (případně ÚSES). V pravomocném a vykonatelném rozhodnutí KÚ Plzeňského kraje (č.j. ŽP/1018/09) je jasně deklarováno, že předmětný zásah nebyl proveden na území VKP ani ÚSES, nebylo tedy v tomto smyslu co povolovat. Až do případného rozhodnutí soudu, který by mohl v rámci předběžného opatření stavební činnost dodavatele stavby z nějakého důvodu

pozastavit, lze, dle názoru POOPK, v napadané činnosti pokračovat, jinak hrozí neodůvodnitelná škoda značného rozsahu.

Rozhodnutí bylo řádně ústně vyhlášeno, SP ani o.s. Bobr Castor není, dle názoru POOPK, účastníkem tohoto řízení. O.s. Bobr Castor se odvolal již proti onomu meritornímu rozhodnutí (povolení kácení nelesní zeleně mimo území VKP a ÚSES) zdejšího MěÚ Tachov, OŽP. KÚ PK ve shora citovaném rozhodnutí jasně námitky odvolatele vyvrátil a rozhodnutí MěÚ Tachov potvrdil v celém rozsahu (č.j. ŽP/1018/09). Toto je tedy základní faktum, na které zákonitě a povinně navazuje opakované rušení předběžného opatření SP – pozastavení „rušivé“ činnosti. Strážce přírody nemá zmocnění ze zákona zahajovat správní řízení a obesílat si jím označené účastníky takového „řízení“.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal podáním datovaným dne 23.11.2009, v němž mj. namítal, že byl vynechán jako účastník řízení (s odkazem na § 27 odst. 3 správního řádu a § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání jako nepřipustné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zopakoval, že strážce přírody Ing. J. F. opakovaně pozastavil jím tvrzenou rušivou činnost MPA stavební spol. s r.o. K věci samé žalovaný uvedl, že žalobce byl „účastníkem řízení ve věci povolení kácení dřevin na výše uvedených pozemcích. Kácení bylo povoleno rozhodnutím MěÚ Tachov č.j. 1554/2009-OŽP-5 ze dne 12.8.2009. Na základě odvolání občanského sdružení Bobr Castor o.s. bylo toto rozhodnutí Krajským úřadem Plzeňského kraje přezkoumáno v rámci odvolacího řízení a rozhodnutím č.j. ŽP/10182/09 ze dne 30.9.2009 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno.

Stráž přírody (...) i přesto, že mu byla výše uvedená skutečnost známa, opakovaně kácení pozastavil s tím, že se jedná o rušivou činnost. K dalšímu opatření - zahájení jakéhokoliv správního řízení a vyrozumívání účastníků řízení není stráž přírody ze zákona zmocněna.

O opatření stráže přírody správně rozhodoval příslušný orgán ochrany přírody - MěÚ Tachov, který svým rozhodnutím č.j. 2371/2009-OŽP-2 (ústně vyhlášeno 21.10.2009 v 16:00 hod., písemné vyhotovení 23.10.2009) opatření stráže přírody ze dne 19.10.2009 zrušil.

Při rozhodování o opatření stráže přírody dle ustanovení § 81 odst. 9 zákona je účastníkem řízení ten subjekt, proti kterému je opatření uplatňováno. Účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu je rovněž investor stavby - v tomto případě město Tachov, kterému by v důsledku opatření stráže ochrany přírody mohla hrozit vážná majetková újma (investiční záměr byl vázán na termínované dotační prostředky). Územně příslušný orgán ochrany přírody opatření potvrdí, změní nebo zruší nejpozději do 15 dnů od jeho vydání, popř. marným uplynutím této lhůty opatření pozbývá platnosti. Jedná se o procesní rozhodnutí, vydávané správním orgánem v zákonem stanovené lhůtě, a to na základě vlastního ověření skutečností uváděných v opatření stráže přírody. Potvrzením nebo zrušením opatření stráže příslušným orgánem ochrany přírody je pouze rozhodováno o naplnění zákonných důvodů pro užití oprávnění stráže činnost pozastavit. Nejedná se o rozhodování o zamýšleném zásahu nebo zahajování správního řízení, kterým mohou být dotčeny zájmy

ochrany přírody a krajiny podle zákona. Proto nejsou splněny podmínky pro účastenství dalších účastníků řízení (zejména veřejnosti prostřednictvím občanských sdružení) ve sm. ust. § 70 zákona. Okruh účastníků je tedy omezen pouze na ty účastníky, kteří jsou opatřením stráže přírody bezprostředně dotčeni, a nelze ho dále rozšiřovat. Rozhodnutím, kterým mohly výše uvedené zájmy ochrany přírody a krajiny být dotčeny, bylo pouze původní správní rozhodnutí MěÚ Tachov č.j. 1554/2009-OŽP-5 ze dne 12.8.2009 ve věci kácení dřevin. Námitce Bobr Castor, o. s., ve věci jimi dovozovaného práva na účastenství v předmětném správním řízení nelze tedy přisvědčit.

MěÚ Tachov, jako příslušný orgán ochrany přírody postupoval v tomto případě v souladu se zákonem. Šetřením na místě zjistil, že se jedná o činnost řádně povolenou pravomocným rozhodnutím orgánu ochrany přírody, a proto v souladu s ustanovením § 81 odst. 9 zákona opatření stráže přírody zrušil. Vzhledem k nebezpečí vzniku vážné majetkové újmy byly splněny předpoklady pro užití řízení a vydání rozhodnutí na místě podle ust. § 143 správního řádu.

V rámci odvolacího řízení odvolací orgán zkoumal z úřední povinnosti, zda nejsou u tohoto rozhodnutí dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Tyto předpoklady pro využití některého z výše uvedených mimořádných opravných prostředků nebyly shledány.“.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana přírody podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených

zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení³⁵⁾ [poznámka č. 35 odkazuje na správní řád z roku 1967]. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle § 81 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny v případě bezprostředního ohrožení zájmů chráněných podle části druhé, třetí a čtvrté tohoto zákona je strážce přírody oprávněn k pozastavení rušivé činnosti. O svém opatření bezodkladně vyrozumí územně příslušný orgán ochrany přírody. Opatření potvrdí, změní nebo zruší orgán ochrany přírody nejpozději do 15 dnů od jeho vydání.

Podle § 83 odst. 1 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny k ústnímu jednání přizve orgán ochrany přírody všechny jemu známé účastníky řízení.

Stěžejní žalobní námitkou je žalobcovo tvrzení o nepodloženém a neodůvodněném názoru (ze strany správních orgánů), že žalobce nebyl a není účastníkem procesu, v němž bylo rozhodnuto o zrušení pozastavení rušivé činnosti, resp. následně o odvolání proti tomuto rozhodnutí.

Soud je toho názoru, že tato námitka není důvodná.

Zákon o ochraně přírody a krajiny opravňuje strážce přírody k pozastavení rušivé činnosti, to za podmínek stanovených v § 81 odst. 9 (viz výše). Co je rušivou činností lze seznat z § 5 odst. 1 téhož zákona, podle něhož všechny druhy rostlin a živočichů jsou chráněny před zničením, poškozováním, sběrem či odchyt, který vede nebo by mohl vést k ohrožení těchto druhů na bytí nebo k jejich degeneraci, k narušení rozmnožovacích schopností druhů, zániku populace druhů nebo zničení ekosystému, jehož jsou součástí. Při porušení těchto podmínek ochrany je orgán ochrany přírody oprávněn zakázat nebo omezit rušivou činnost.

Opatření uložené strážcem přírody podle § 81 odst. 9 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny pak potvrdí, změní nebo zruší orgán ochrany přírody nejpozději do 15 dnů od jeho vydání. A právě k posledně předpokládané situaci došlo v posuzované věci, neboť orgán ochrany přírody opatření uložené strážcem přírody Ing. J. F. zrušil.

Žalobce své tvrzené účastenství opírá o § 83 odst. 1 ve spojení s § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. O tom, že žalobce je občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, není sporu. Žalobce má tedy právo (ve smyslu § 70 odst. 2) požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby byl předem

informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, resp. má právo být (za podmínek stanovených § 70 odst. 3) účastníkem správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona.

Zdejší soud však dospěl k závěru, že proces, v němž příslušný orgán ochrany přírody potvrdí, změní nebo zruší opatření uložené strážcem přírody podle § 81 odst. 9 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny, není správním řízením, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem.

Činnost, k jejímuž pozastavení v posuzované věci došlo, byla rozhodnutími správních orgánů pravomocně povolena v samostatném řízení. Není pochyb o tom, že v tomto samostatném řízení žalobci svědčilo účastenství. Ostatně, žalobce účastníkem tohoto řízení, dle vlastního tvrzení, byl. Podstatou procesu, na jehož konci bylo rozhodnutí o zrušení opatření uložené strážcem přírody, však není zájem na ochraně přírody a krajiny chráněný zákonem (dokonce ani žalobce sám nic takového netvrdí). Příslušný orgán ochrany přírody a krajiny zde posuzuje pouze to, zda byly naplněny zákonné předpoklady pro vydání takového opatření. Pokud by dospěl k závěru, že došlo k rušivé činnosti ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, uložené opatření potvrdí, příp. změní. Logickým důsledkem by pak mělo být zahájení správního řízení, na jehož konci by mohlo být uložení pokuty za přestupek (ve smyslu § 87 a § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny), pokud by rušivá činnost naplňovala některou ze skutkových podstat přestupků uvedených právě v § 87 či § 88. Domáhá-li se proto občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, účastenství v procesu přezkoumání oprávněnosti opatření strážce přírody ve smyslu § 81 odst. 9 věty třetí zákona o ochraně přírody a krajiny, činí tak bez zákonné opory tohoto kroku, neboť ono přezkoumání není správním řízením, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalobce dále namítal, že tvrzení žalovaného o tom, že prvoinstanční správní orgán o svém opatření ze dne 19.10.2009 vyrozuměl jemu známé účastníky řízení, kterými podle odvolacího správního orgánu měli být město Tachov, MPA stavební spol. s r.o. a žalobce, nemá oporu ve správním spisu, neboť žalobce nebyl prvoinstančním správním orgánem do okruhu účastníků předmětného řízení vůbec zahrnut, v rozdělovníku prvoinstančního rozhodnutí žalobce nebyl jako účastník řízení uveden.

Ani tuto námitku soud neposoudil jako důvodnou. Inkriminovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí zní: „*Stráž přírody (...) opakovaně pozastavil dne 19.10.2009 dle ustanovení § 81 odst. 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších úprav (dále jen „zákon“), právnické osobě MPA stavební, spol. s r. o., Stříbro, rušivou činností spočívající v „nepřípustném zásahu na pozemku p.č. 3371 a 3354/1 v k.ú. Tachov - kácení dřevin ve VKP a ÚSES“. Při pozastavení škodlivé činnosti oznámil zároveň zahájení správního řízení. O svém opatření vyrozuměl dne 19.10.2009 příslušný orgán ochrany přírody - MěÚ Tachov a dále jemu známé účastníky řízení: město Tachov, MPA stavební, spol. s r. o., a občanské sdružení Bobr Castor, jehož je sám předsedou.*“.

Žalovaný tedy evidentně konstatoval, že nikoliv prvoinstanční správní orgán, ale strážce přírody informoval o svém opatření mj. i žalobce. Ze správního spisu není ani zřejmé, že by prvoinstanční správní orgán vydal dne 19.10.2009 nějaké opatření, k tomu tohoto dne přistoupil pouze strážce přírody. Lze tak uzavřít, že je to naopak žalobní tvrzení, které nemá oporu v obsahu správního spisu.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný, který v napadeném rozhodnutí mj. konstatoval, že z úřední povinnosti zkoumal, zda nejsou u tohoto rozhodnutí dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, načež uzavřel, že tyto předpoklady nebyly shledány, nedostál tímto zásadě legality plynoucí dle žalobce z § 2 odst. 1 správního řádu [*„Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.“*].

Soud žalobcův názor nesdílí. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal tak, jak mu zákon ukládá pro případ podání řádného opravného prostředku, a pouhé konstatování, že se zabýval i otázkou mimořádných instrumentů správního řádu, rozhodně nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nečiní je ani vnitřně rozporným, a tedy nepřezkoumatelným, protože z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo postupováno ve smyslu § 89 a násl. správního řádu.

Stejně tak soud nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že správní orgán zvýhodnil požadavek obce na odstranění nepohodlných dřevin oproti zájmu na ochraně životního prostředí. V posuzované věci se jedná pouze o to, zda žalobce byl či nebyl účastníkem procesu přezkumu oprávněnosti uložení opatření strážce přírody podle § 81 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Otázka kácení dřevin byla řešena v samostatném řízení, jehož byl žalobce účastníkem. A právě z tohoto důvodu soud neviděl důvod pro vyčkání rozhodnutí v této věci do doby, než bude rozhodnuta věc vedená zdejším soudem pod sp.zn. 30A 17/2010, jejímž předmětem je žalobcova žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo kácení dřevin povoleno. Na rozdíl od žalobce je soud přesvědčen, že obě věci spolu skutkově nesouvisí. I kdyby totiž senát zdejšího soudu dospěl k tomu, že rozhodnutí napadené ve věci sp.zn. 30A 17/2010 nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž takový výsledek není tímto rozsudkem v žádném případě předjímán, jde pouze o hypotetický předpoklad, nic by to nemohlo změnit na závěru, že žalobce nemohl být účastníkem procesu přezkumu oprávněnosti uložení opatření strážce přírody podle § 81 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Z výše uvedených důvodů soud **podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz jeho stanovami, neboť o tom, že je žalobce občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, nebylo sporu. Stejně tak nebylo sporu o obsahu „generální“ žádosti žalobce ze dne 31.7.2008 a její prolongaci ze dne 11.8.2009. Proto ani tyto navržené důkazy nebyly, jako zjevně nadbytečné, soudem provedeny.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

Soud považuje za potřebné vyslovit se na tomto místě i k poučení o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost. Rozsudek ve věci byl vyhlášen dne 30.11.2011 a téhož dne bylo na úřední desce soudu vyvěšeno jeho zkrácené vyhotovení (bez odůvodnění). Podle tehdy účinného znění § 106 odst. 4 s.ř.s. se kasační stížnost podávala u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u příslušného krajského soudu. V tomto smyslu také znělo poučení na zkráceném vyhotovení rozsudku. Dne 1.1.2012 nabyl účinnosti zákon č. 303/2011 Sb., který novelizoval mj. i znění § 106 odst. 4 s.ř.s. v tom smyslu, že kasační stížnost se nově (tedy od 1.1.2012) podává u Nejvyššího správního soudu. Proto je v písemném vyhotovení tohoto rozsudku uvedeno poučení o místě podání opravného prostředku již podle znění s.ř.s. ve znění účinném od 1.1.2012.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. listopadu 2011

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu